

vendt stor Flid paa at løse den Opgave. Men endnu har de ikke evnet det. Trods voldsomme Angreb fra de to Parti-ers Side, Angreb, som skiftevis er gaaet ud paa, at nu viste Regeringen, at den var fuldkommen afhængig af de Konservative, eller omvendt, at nu viste Begivenhederne, at de Konservative maatte gaa under Venstres Pisk, trods Udtalelser af den Art har det dog vist sig umuligt for de radikale Partier at sprænge dette Samarbejde. I Dag hørte vi en Sang, som er sunget mangen god Gang før. Man siger til Venstre: Sig mig, hvem du omgaas, og jeg skal sige Dig, hvem Du er, og at dette just ikke er nogen Ros over, at Venstre kan samarbejde med det konservative Folkeparti, turde vel være sandsynligt. Der er imidlertid et gammelt Ord, der siger, at man skal være varsom med at spytte i Kaalen, fordi det kan hænde, at man selv kommer til at søbe af den, og det forekommer mig forunderligt, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen ikke i højere Grad har hengivet sig til Samtaler med det ærede Medlem Hr. Borgbjerg; for at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ved ikke faa Lejligheder ikke synes at have haft Uvillie mod et ret indgaaende Samarbejde med det konservative Folkeparti, det synes mig saa temmelig givet. Og hvorfor skulde man ikke kunne samarbejde med det konservative Folkeparti? I hvilken Retning er det konservative Folkepartis Standpunkt af den Art, at ikke Socialdemokratiet skulde kunne samarbejde med det? — Jeg ser naturligvis bort fra vor militære Opfattelse. Et Samarbejde af den Art maa takket være Forholdenes Natur føres i saa mangen en Kommune; Samarbejdet gaar ogsaa til visse Tider ganske godt herinde. Jeg forstaar derfor ikke denne Sang. Jeg forstaar ikke, at man synes, det er Umagen værd at synge den vedblivende. Det synes mig at være Tegn paa, at man i høj Grad maa savne Aktualitetens Toner i sit Instrument, naar man til Stadighed skal falde tilbage paa dette. Men for det konservative Parti kan det være saa nogenlunde ligegyldigt, om man i saa Henseende siger det ene eller det andet, idet et Parti fornuftigvis ikke kan bedømmes eller dømmes ved Ord udtalt af Modstandere, men maa bedømmes ud fra de Handlinger, det paagældende Parti udfører.

Hvorledes den politiske Stilling i den nærmeste Fremtid vil forme sig, derom er det ikke godt at spaa. Socialdemokratiet har saa mange Gange, som de mente der var Udsigt til, at det kunde trække op til Valg; fortalt, at nu kom deres Tid; men visse Kendsgerninger i Udlandet peger

just ikke paa, at Socialdemokratiet skal være alt for sikkert paa, at det gaar dem særlig godt, og Begivenheder i de aller-sidste Dage i vort nærmeste Naboland, nemlig Sverige, peger heller ikke hen paa, at Tiden for konservativ Politik skulde være helt ude. Der har man tværtimod haft det Særsyn — ja, jeg vil ikke sige Særsyn, men tværtimod den ganske naturlige Ting, at det har vist sig, at Socialdemokratiet ikke kunde regere og følgelig maatte erstattes af en konservativ Regering. Det har jo en Tid været et Særsyn; den Tid, der kommer, vil sikkert vise, at det ikke vil vedblive at være et Særsyn.

Tiden vil vise, hvorledes Vælgerne til sin Tid vil dømme os imellem. Men sikkert er det, at hvad enten Vælgerne siger det ene eller det andet, er der igennem de Handlinger, der er foretaget fra Flertalspartiernes Side i denne Samling, skabt Mulighed og en ikke ringe Sandsynlighed for, at vi i det Finansaar, vi gaar ind i, vil kunne opnaa Balance; og sikkert er det, at i dette Arbejde har de radikale Partier ikke været de andre Partier til nogen Hjælp. Og saa sikkert som jeg tror, at ethvert forstandigt Menneske kan begribe, at det at skaffe Balance i Statens Kasse er en Hovedhjørnesten, saa sikkert er det mit Haab, at mangen Vælger vil forstaa, at det Arbejde, som finansielt set er udført i den Rigsdagssamling, der nu er ved at slutte, har været af en saadan Art, at Landet som Helhed maa være glad derfor.

Rode: Jeg vil begynde med at bede den højtærede Finansminister bekræfte et enkelt Forhold. I Tillægsbevillingslovforslaget, som det foreligger vedtaget efter anden Behandling, og som jo endelig er omdelt, staar der en Anmærkning angaaende Konjunkturtillæget, som hidtil har været opført paa Finansministeriets Budget. En Del af dette er ført over til Afdrag og Fradrag paa Statsvirksomhederne, men den Konjunkturtillægsnedsættelse, som vedrører de almindelige Ministeriers Budgetter, staar stadig endnu paa Finansministeriets Budget. Der er nu en Anmærkning, som lyder saaledes, idet den i øvrigt gør bevillingsmæssigt Rede for det, der her er sket: „De paa §§ 1, 3, 6, 11—23 og 25 opførte Lønnings- og Pensionsbeløb m. v. vil i Anledning af Konjunkturtillægets Nedsættelse være at nedsætte med anslaaet 6 470 427 Kr.“ Jeg vil bede den højtærede Finansminister bekræfte, at han i Udvalget har udtalt, at det er Meningen paa Statsregnskabet at lade dette Beløb, Konjunkturtillægets Nedsæt-